

Hívó családok

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 1:12-13; 3:7;

Apostolok cselekedetei 10:1-28, 34-35; 1Korinthus 2:2;

1Thesszalonika 5:21-22; 1János 5:1

„Ezért... állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült” (Zsid 12:1-2, RÚF).

Függetlenül attól, hogy éppen az élet melyik szakaszában járunk vagy min mentünk keresztül, illetőleg mit kell még átelnünk, a saját kultúránkban létezőnk, ami hat a szüleinkre, a gyerekeinkre, a családunkra és még a gyülekezetünkre is, méghozzá nagyon is. A szombatról a vasárnapra való áttérés szemléletes példája annak, hogy a korabeli kultúra miként változtatta meg, ráadásul erőteljesen és negatív módon az egyházat, bár természetesen más tényezőknek is volt szerepe. Templomok mellett látni a vasárnapi istentiszteletet hirdető táblákat, ami szintén arra emlékeztet, hogy milyen nagy a kultúra hatása.

A keresztény családok folyton szembesülnek kulturális kihívásokkal. Alkalmanként jó hatása van a kultúrának, a legtöbbször azonban inkább rossz.

Az evangélium üzenetének ereje világosságot, vigaszt és erőt ad, aminek segítségével meg tudunk birkózni a kultúra jelentette kihívásokkal. Ezen a héten azt nézzük meg, hogyan lehetünk „hívó családokként” *„feddhetetlenek és romlatlanok... Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban”* (Fil 2:15, RÚF).

RAGASZKODJUNK A JÓ DOLGOKHOZ!

A keresztények különféle kultúrákban élnek, eltérő szokásokkal találkoznak, miközben az evangélium körbejárja a világot. Ezek közül sok a családhoz és a társas kapcsolatokhoz köthető. A keresztény misszionáriusok számára az az egyik legnagyobb kérdés, hogy hogyan viszonyuljanak a különböző jelenségekhez, mint például az olyan családi kapcsolatokhoz, amelyeket ők maguk kényelmetlennek tartanak.

Olvassuk el ApCsel 10:1-28, 34-35 szakaszát! Mit tanulhatunk itt arról, hogy miért kell felülkerekedni a saját gátjainkon és előítéleteinken, amikor más kultúrákkal van dolgunk?

Krisztus minden ember bűnéért meghalt. Sokan egyszerűen nem ismerik ezt a nagy igazságot. A keresztényeknek az az evangelizációs feladata, hogy elvigyék a jó hírt az emberekhez és válaszadásra hívják őket. Isten nem részrehajló, ezért a keresztényeket arra inti, hogy mindenkit tisztelettel és becsülettel kezeljenek, adják meg nekik a lehetőséget a jó hír elfogadására, ami hozzájuk is szól.

Milyen következtetésekre jutottak a korai keresztény misszionáriusok, amikor az evangéliumi üzenetet igyekeztek bemutatni más kultúrák között? Milyen elveket szűrhetünk le a következő bibliaszövegekből? ApCsel 15:19-20, 28-29; 1Kor 2:2; 1Thessz 5:21-22

Bár minden kultúra tükrözi tagjai bűnösségét, lehetnek olyan hitelveik is, amelyek összeférnek a Szentírással, sőt hasznosak az evangélium szempontjából. Például a világ sok részén komoly értéknek tekintik a családi és a közösségeken belüli szoros kapcsolatokat. A keresztények megtarthatják és erősíthetik azt, ami jó, ami egybeesik a bibliai elvekkel. Ugyanakkor nem szabad megalkudni Isten igazságai tekintetében! Az egyháztörténelem sajnos azt mutatja, hogy a kultúrák felé tett engedmények és az azokhoz való alkalmazkodás a hamis keresztény hitelvek rendszerét hozta létre, ami valódi kereszténységnek tünteti fel magát. Sátán, aki azt állítja, hogy ő ennek a földnek az istene, boldogan kelt zavart, Jézus azonban megváltotta a világot, Szentlelke pedig minden igazságra elvezeti a követőit (Jn 16:13).

Mennyire alakítja a hitünket a kulturális környezetünk és mennyiben a bibliai igazság? Hogyan különböztethetjük meg a kettőt? Beszéljünk válaszainkról a csoportban!

A KULTÚRA HATÁSA A CSALÁDRA

„Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szóltott felőle” (1Móz 18:19).

A családok, még ha eltérő összetételűek is, a társadalom építőkövei. Így sok jellegzetes kulturális vonás kapcsolódik közvetlenül a családokhoz a különböző társadalmakban. Példának okáért, az egyik ősi kultúrában a férfi kötelessége volt megenni a halott szülei testét. Egy másikban a menyasszonyt megkérő férfitől elvárták, hogy hozományként egy rivális törzs tagjainak összezsugorított koponyáit hozza el a lány apjának. Még a mai időkben is nagyban eltérnek egymástól a gyerekekhez, az udvarláshoz, a házassághoz, a váláshoz, a szülőkhöz stb. kapcsolódó nézetek. Miközben a különböző kultúráknak közvetítjük az üzenetünket, meg kell tanulni úgy viszonyulni hozzájuk, hogy ne okozunk fölösleges problémákat, de ne is tegyünk engedményeket a hitkérdések terén! Az otthonunkra gondolva pedig nagyon is figyelünk kell arra, hogy milyen kulturális hatások befolyásolják a családunkat!

Hogyan hatott a kultúra a családi életre a következő példák szerint? Milyen elveket tanulhatunk meg ezekből az esetekből?

1Móz 16:1-3 _____

1Móz 35:1-4 _____

Ezsdrás 10. fejezet _____

1Kir 11:1 _____

Egyikünk sem él burokban. Mindannyiunkra és a családunkra is hat az a kultúra, amiben élünk. Keresztényként felelősségünk, hogy tartsuk meg mindazt, ami összhangban áll a hitünkkel, ugyanakkor zárkózzunk el attól, ami ellentétes vele!

A mi kultúránkban mi az, ami segíti a családi életet és összhangban áll a Bibliával? Mi az, ami nem? Hogyan tudjuk a legjobban közvetíteni a hitünket a kultúránkban anélkül, hogy engedményeket tennénk a lényegi igazságokkal kapcsolatban?

A CSALÁD FENNMARADÁSA VÁLTOZÓ IDŐKBEN

A változás elkerülhetetlen jelenség a családban, ami felkavaró lehet, attól függetlenül, hogy milyen kultúrában élünk. Néhány a különböző életszokaszokhoz kapcsolódik, de gyakran lehet előre nem látható, mint egy haláleset, katasztrófa, háború, betegség, költözés vagy munkahelyi kudarc. Sok család gazdasági és társadalmi változást tapasztal a közösségében, az országában. Más változások közvetlenül a kultúrához kapcsolódnak.

Az alábbiakban nagy, megrázó változások példáiról olvashatunk, amelyekkel egyeseknek szembe kellett nézniük. Képzeljük magunkat az ő helyükbe! Hogyan hatott mindez a családi életükre? Milyen módszer segít az alkalmazkodásban? Mennyiben reagáltunk volna másképpen mi?

Ábrahám, Sára és Lót (1Móz 12:1-5) _____

Hadassa (Eszk 2:7-9) _____

Dániel, Anániás, Misáel, Azariás (Dániel 1. fejezet) _____

A változással együtt jár a veszteség és a nyugtalanság a közvetlen jövő bizonytalansága miatt. Ezek az esetek a fejlődésre és a lelki dolgok értékelésére is ösztönözhetik az embert, vagy pedig stresszhatást és idegességet válthatnak ki, attól függően, hogyan képes a család alkalmazkodni az átmenet-hez. Sátán kihasználja a változások keltette zavart, hogy kételyt és bizalmatlanságot ébresszen bennünk Isten iránt. A Biblia ígéretei, a család és a barátok, illetve az a biztos tudat, hogy az életük az Úr kezében van, sok hithősnek segítettek sikeresen megbirkózni az életük kritikus változásaival.

Hogyan tudjuk a gyakorlatban segíteni és bátorítani azokat (akár egy egész családot), akik fájdalmas változás elé nézne

TÖREKVÉS AZ ELSŐ GENERÁCIÓS HITRE

**Józsué és kortársai halála után milyen hitválság alakult ki Izraelben?
Bír 2:7-13**

Az egyházi és hasonló szervezetek körében az értékeknek és a hitelveknek a továbbadásával foglalkozó tanulmányok rámutatnak, hogy az alapítók erősen ragaszkodnak a hitükhöz, ők vívják ki először azokat. A követőik viszont egy-két generáción belül szem elől téveszthetik az értékek mögött meghúzódó elveket. Talán a szervezettel tartanak, de csupán megszokásból. A következő nemzedékek idején a szokások hagyománnyá kristályosodnak ki, miközben az alapítók szenvedélye eltűnik.

Azt szokták mondani, hogy Istennek nincsenek unokái, csak gyerekei. Mit jelent ez? Lásd még Jn 1:12-13; 3:7; 1Jn 5:1!

Hosszú ideje általában úgy közvetítik az értékeket az egymást követő keresztény nemzedékek, hogy az idősebbek egyszerűen elmondják a fiataloknak, mit hisznek. Viszont a szülők vagy az egyház hitének pusztá ismerete még nem egyenlő a személyes hittel. Kereszténynek lenni többet jelent, mint egy szervezethez tartozni, amelynek történelme van és tantételeket sorakoztat fel. Az igaz hit nem függ össze a genetikával, nem olyasmi, amit az egyik generáció természetes módon átad a másiknak. Mindenkinek magának kell megismernie Krisztust! A szülők nem tehetnek meg mindent a gyerekeik helyett. Az egész gyülekezetnek, de különösen a szülőknek mindent el kell követniük azért, hogy olyan környezetet teremtsenek, aminek a hatására a fiatalok jó döntést akarnak meghozni! Ám végül személyenként dől el, hogy egy nemzedék megmarad-e vagy elvész.

Joe felnőttként csatlakozott a Hetednap Adventista Egyházhoz, ateista háttérből tért meg egy emlékezetes tapasztalat után. Elvett egy adventista nőt és született néhány gyerekük, akiket természetesen a hitben neveltek fel. ő mondta egyszer a gyerekei lelki állapotán gondolkodva: „Bárcsak ők is átélték volna azt, amit én!” Mit feleltünk volna neki, ha ott lettünk volna?

XXI. SZÁZADI FUTÓK

The Message [Az üzenet] című, népszerű angol bibliai átiratban Eugene Peterson az „üzenet” szót használja az „evangélium” bibliai szava helyett. A Jézusról szóló jó hír valóban az az *üzenet*, amire a világnak még ma is szüksége van. Isten arra hívja a keresztyén családokat, hogy ezt együtt tapasztalják és adják tovább abban a kultúrában, amelyben élnek.

Hogyan összegeznénk „az üzenetet” a következő igeszakaszokban?
Mt 28:5-7; Jn 3:16; Róm 1:16-17; 1Kor 2:2; 2Kor 5:18-21

Jézus feltámadásának hírével futottak szét legelőször a tanítványok. Ma a keresztyén családok a futók hosszú sorához csatlakozva hirdetik: „*feltámadt a halottak közül*” (Mt 28:7, RÚF), ahogy előre meg is mondta. Jézus feltámadásának valósága minden egyebet hihetővé tesz abból, amit önmagáról mondott, így Istenről és a bűnösök iránti szeretetéről, a megbocsátásról, illetve a belé vetett hit alapján az örök élet ígérteréről.

Szenvedélyesen szeressük az evangéliumot! A Szentírás betekintést enged abba, hogy Jézus első követői életében milyen elsöprő erejű volt az evangélium hatása. Bibliatanulmányozásra hívták az embereket az otthonukba, együtt imádkoztak és ettek, megosztották pénzüket és erőforrásaikat, gondoskodtak egymásról. Egész családok elfogadták az üzenetet. Hirtelen hibátlan emberekké váltak volna? Nem! Előfordult közöttük is vita és nézeteltérés? Igen. Csakhogy Krisztusnak ezek a követői valamilyen téren mások voltak. Elismerték, hogy szükségük van Istenre és egymásra. Az első helyre tették a családi és a gyülekezeti egységet, összhangot, igyekeztek beteljesíteni Jézus Gecsemáné-kerti imáját (Jn 17:20-23). Bátran megvallották a hitüket egymásnak és a nem hívőknek, amiért még az életüket is kockára tették. Így kell ennek lennie nálunk is! Bármennyire ellenséges is mai korunk Isten dolgaival, akit érdekel az üzenet, az meghallja. A Szentlélek arra vár, hogy betölthesse az emberi szívet az evangélium iránti érdeklődéssel. Amikor a jó hír valóban olyan jó a szívben, mint az Igében, akkor az ember spontán módon, megállíthatatlanul bizonyágot tesz a hitéről.

Mit kell változtatni a családjukban ahhoz, hogy jobb közvetítői legyünk annak „az üzenetnek”, amit másoknak is el kell mondanunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Olvassuk el a „Babilon udvarában” c. fejezetet Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 297-304. oldalán; az „Öröm az Úrban” c. fejezetet Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 85-93. oldalán!

Nem tisztelik Isten követőit. „Krisztus vallása a gondolatok és a tettek magasabb szintjére emeli az üzenet befogadóját, mialatt az egész emberiséget ugyanúgy Isten szeretetének tárgyaként mutatja be, amit Fia áldozata árán vett meg. Jézus lábánál a gazdag és a szegény, a tanult és az iskolázatlan találkozik, és nem gondolnak a társadalmi rangjukra vagy a világi nagyságra. Minden földi különbséget elfelejtünk, amikor arra tekintünk fel, akit a mi bűneink szegeztek át. Az emberi büszkeséget, önteltséget és a társadalmi rétegződést megszegyeníti annak az önmegtágadása, leereszkedése és végtelen szeretete, akit a menny felmagasztalt. A tiszta, hamisítatlan vallás azzal mutatja be mennyei eredetű elveit, hogy egységbe vonja mindazokat, akiket az igazság megszentelt. Mindannyiukat a vére által váltotta meg Jézus, egyaránt tőle függenek” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 330. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljük meg az osztályban a vasárnapi kérdésre adott választunkat!
- 2) Milyen elveket találunk a fenti White-idézetben, ami forradalmi változást hozna a családi életünkben, ha alkalmaznánk?
- 3) Mennyire segíti a gyülekezetünk a hívők fiatalabb nemzedékét? Mit tehet a csoportunk, hogy erősítsük a közösséget ebben a fontos feladatban?
- 4) Milyen kihívásokkal találkozunk, miközben szeretnénk továbbadni a hitünket a következő nemzedéknek?
- 5) A kultúránkban milyen pozitív és negatív hatások figyelhetők meg a családdal kapcsolatban?

IFJ. BERKI ANDRÁS:
AZ ÚT VÉGÉN

„Az ÚR
éjfélkor érkezik”
ma,
holnap –
vagy talán vár még
egy keveset,
hogyan
biztos tudattá
érelődjék bennem a remény:
az út végén
halál,
értelmetlen pusztulás helyett
világot ölelő keresztyénél
vár rám
megdicsőült Uram,
s én
kegyelmében teljesen
elmerülhetek.